

Per Rafel Colom i Llonch

A PROPÒSIT DE L'EXPOSICIÓ DALÍ

El Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i el Ministeri de Cultura han volgut oferir i presentar a Barcelona una exposició sobre aquest gran mestre del moviment surrealista.

S'ha dit que l'exposició no fou tan interessant com la celebrada fa uns tres anys el Centre Beaubourg de París i mesos més tard traslladada a la Tate Gallery de Londres. Jo crec que l'afirmació ha de ser matisada, puix si bé és cert que el període més interessant de Dalí, els anys trenta, fou molt ben representat a París i Londres, en aquesta mostra es mirà de donar una trajectòria completa omplint les diferents etapes creadores del pintor.

L'obra de Dalí atrau el públic, i això es palesa en les llargues cues que han hagut de fer la majoria dels visitants; i és que un oli de Dalí és molt suggestiu, ja sigui per la seva desbordant imaginació i fantasia onírica o

per el virtuosisme prodigiós de l'artista.

Paral·lelament a l'exposició s'ha publicat en un cert rotatiu barceloní unes punyents declaracions de Tàpies sobre el pintor surrealista. Això ens porta al pensament el tema de la rivalitat entre els artistes i si Tàpies critica Dalí, aquest tampoc no pogué veure a Picasso, encara que cap els anys vint fou un admirador del malagueny.

Dalí és un tipus de persona que genera odi o estima; el públic no quedara mai indiferent i fred davant la seva personalitat. Les seves declaracions egolàtriques i extravagants, quan no escandaloses, són, però, una intel·ligent actitud publicitària per a engrandir i comercialitzar els seus quadres.

L'artista, a través d'aquestes pallassades i provocacions, ha anat filant la seva "doctrina" sobre el concepte d'obra d'art com una peça d'un academicisme desacreditat i feixuc, d'un treball meticulós i tenaç el servei de la imaginació i el somni. El seu rebuig a l'obra abstracta, que segons Dalí porta al no res, a la desesperació i el suïcidi del pintor (De Staël o Pollock, per exemple?) són punts de reflexió que s'han traduït en l'admiraació de l'artista cap a "pompiers" vuitcentistes com Meissonier o Fortuny o a noms més universals com Vermeer, Velázquez...

També és important assenyalar que Dalí s'ha creat, com tot gran artista, un món personal inconfundible compost per rellotges tous, telèfons, llagosta...

Tots aquests elements -com he dit-han anat conformant la seva trajectòria, que en contra del que s'ha dit,

ha estat bastant homogènea, sobre tot a partir dels anys trenta, puix que la vessant surrealista sempre ha estat present en l'esperit d'ella.

En parlar de Dalí no podem ometre el nom de la seva musa i amatíssima Gala, inspiradora de no poques obres, i la qual apareix sovint en la iconografia daliniana.

Gala va tenir un paper important en la projecció internacional de l'artista, curiosament com la muller de Josep Mª Sert, la també russa "Misia" Godebska, encara que aquesta sembla ser que fou molt més mundana i una "public relations" de primera. Recordem que també Picasso es casà amb una russa i que la seva unió acabà essent molt turbulenta per a l'artista.

En fi, aquestes breus línies han estat un punt de repàs i de reflexió sobre un artista del qual, per damunt de la seva "vida secreta", els muntatges fotogràfics o les declaracions esperpèntiques, restarà la seva obra gràfica i pictòrica.

És una gentilesa de

WATS·ART
Sant Pere d'Ullastre, 9 - CASTELLAR DEL VALLÈS

Sala d'Exposicions

Tel. 714 55 71